

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a Németh dr. Németh Imre ügyvéd által képviselt felperesnek dr. Fekete Anna ügyvéd által képviselt Megyei Rendőr-főkapitányság alperes ellen rendőri intézkedés elleni panasz ügyében hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2010. augusztus 31. napján kelt 30.K.27.277/2009/10. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 11. sorszámon benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Legfelsőbb Bíróság a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 30.K.27.277/2009/10. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (azaz ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 36.000 (azaz harminchatezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A Győri Rendőrkapitányság 2009. február 17-én kelt 08010/105-4/2009.Rp. számú határozatában a felperesnek a 2009. január 30-án éjfél körüli időben, a szám alatti lakásánál foganatosított rendőri intézkedés jogszerűségét vitató panaszát elutasította, megállapítva, hogy a felperest, mint a lakás tulajdonosát az eljáró rendőrök a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 29.§-a alapján jogszerűen kívánták igazoltatni, a rendőröket intézkedésük során a Rtv. 21.§ (1) bekezdése alapján egyenruhájuk és azon elhelyezett azonosító jelvényük igazolta, így nem voltak kötelesek a szolgálati igazolványuk átadására. Szükségszerű és arányos intézkedésnek tekintette az elsőfokú hatóság - a panaszos intézkedés elhárítását célzó magatartására figyelemmel - a bejárati ajtó bezárásának rendőr általi

megakadályozását.

A felperes fellebbezése folytán eljárta alperes a 2009. június 17. napján kelt 08000-105/19-7/2009.Rp. számú határozatában a fellebbezést elutasítása mellett az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében a közigazgatási határozatok hatályon kívül helyezését kérte. Állította, hogy a rendőri intézkedés sértette a Rtv. 17.§ (1) bekezdésében és 39.§-ában foglaltakat, mert a kiérkező rendőrök magukat nem igazolták, szolgálati igazolványukat nem mutatták fel, továbbá az intézkedésük nem biztosította a magánlakás sérthetetlenségét.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. A kereseti érvelésre figyelemmel elsődlegesen arra utalt, hogy a Rtv. 20.§ (1) bekezdése alapján a rendőrt az intézkedése során egyenruhája és az azon elhelyezett azonosító jelvénye igazolja, ezért az intézkedés megkezdésekor az azonosító jelvénnel ellátott egyenruhában megjelenő rendőr nem köteles magát a szolgálati igazolványával igazolni, így a felperesnek nem volt indoka arra, hogy a rendőr intézkedésre való jogosultságát kifogásolja, különösen, hogy a rendőrségi ügyelet is megerősítette az intézkedés tényét. A Szolgálati szabályzatról szóló 62/2007.(XII.23.) IRM rendelet (továbbiakban: szolgálati szabályzat) 6.§ (1) bekezdése alapján hivatkozott arra, hogy a rendőr a rendőri intézkedés eredményessége érdekében az intézkedését akadályozó tárgyat eltávolíthatja, vagy az akadályt más módon elháríthatja, ezért az igazoltatás sikeressége és eredményessége érdekében indokolt volt a bejárati ajtó bezárásának megakadályozása, mely nem csak jogszerű, de arányos intézkedés is volt. Utalt arra, hogy a Rtv. 33.§ (2) bekezdés a) pontja szerinti előállítás szükségessége a Rtv. 39.§ (1) bekezdés j) pontja alapján a rendőr számára lehetővé tette volna a magánlakásba történő belépést is. Megállapította, hogy a hatóság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, és a felek előadása alapján ellentmondást nem észlelt. Mellőzte a per eldöntése szempontjából nem releváns tények értékelését, továbbá a felperes bizonyítási indítványát is, megállapítva, hogy szemben indult eljárás iratainak, illetőleg a felperessel szemben indult büntető eljárás iratainak beszerzése nem indokolt, mivel azok releváns információt nem hordoznak, és nem tartotta szükségesnek az intézkedő rendőrről tanúkénti meghallgatását sem. Megállapította azt is, hogy az intézkedő rendőrökkel szembeni fegyelmi eljárás eredménye a határozat jogszerűségét nem befolyásolja. A felperessel szemben meg sem indult szabálysértési eljárás iratainak beszerzésére irányuló indítványt, mint ésszerűtlent utasította el.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben a jogerős ítélet „megváltoztatását” és a kereseti

kérelme szerinti döntés meghozatalát kérte. Állította, hogy a jogerős ítélet az alkalmazandó anyagi jogszabályok téves értelmezése és a bizonyítékok helytelen értékelése folytán sérti a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 206.§ (1) bekezdését. Álláspontja szerint a rendőri intézkedés nem felelt meg a Rtv. 39.§ (1) bekezdésében foglaltaknak, mivel szabálysértés hiányában a rendőr a lakásába nem léphetett volna be; a belépéssel eljárása sértette a Rtv. 17.§ (1) bekezdését is. Hivatkozott arra is, hogy a szolgálati szabályzat 4.§-a szerint a rendőr köteles lett volna a szolgálati igazolványát az intézkedés megkezdésekor felmutatni. Vitatta, hogy a rendőri intézkedés megfelelt a Rtv. 15.§ (1)-(2) bekezdése szerint az arányosság követelményének.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte, a jogerős ítélet ténybeli és jogi megalapozottságára figyelemmel.

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A jogerős ítélet nem sérti a Pp. 206.§ (1) bekezdését, mert az elsőfokú bíróság a rendőri intézkedés jogszerűsége körében a releváns tényeket feltárta, a megállapított tényekből a vonatkozó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezése folytán jutott arra a következtetésre, hogy az alperesi határozat törvényes.

Az elsőfokú bíróság által helyesen hivatkozott és a rendőri intézkedés idején hatályos Rtv. 20.§ (1) bekezdése alapján a rendőrt az intézkedés során az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye vagy szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja. E rendelkezés alapján kétséget kizáróan megalapozott az elsőfokú bíróság által levont azon következtetés, hogy 2009. január 30-án a felperesi lakásnál egyenruhában és azonosító jelvénnel ellátott rendőrök magukat megfelelően igazolták és az intézkedés megkezdése előtt a szolgálati igazolványuk felmutatására nem voltak kötelesek. Az eljáró rendőrök intézkedésének jogszerűségét a felperes úgy vitatta, hogy a szolgálati szabályzat 4.§ (1) bekezdését kiragadottan értelmezte és nem is pontosan idézte, így érvelése megalapozatlan. A felperes által hivatkozott szolgálati szabályzat utolsó mondata ugyanis úgy szól, hogy az intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti - szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét is felmutatja. A jogi norma lehetőséget teremt a választásra, így e rendelkezés alapján az is jogszerű, ha csak az azonosító jelvény felmutatására kerül sor, mely perbeli esetben

megtörtént, így az intézkedés megkezdésének jogszerűségét az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, az e körben előadott felperesi felülvizsgálati érvelés alaptalan.

A Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati ügyekben követett töretlen gyakorlata szerint a felülvizsgálati eljárás keretében a bíróság mérlegelésébe tartozó kérdés - így a rendelkezésre álló bizonyítékok egyenkénti és összességében való értékelése - általában nem vizsgálható és nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére. Felülmérlegelésre csak kivételes esetben kerülhet sor, ha a tényállás feltáratlan maradt, iratellenes, vagy okszerűtlen, illetve logikai ellentmondást tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló tanúvallomásokat értékelve a felülvizsgálati kérelem szempontjából két releváns ténymegállapítást tett. Rögzítette, hogy a felperes a rendőri intézkedés megkezdését követően a bejárati ajtót be akarta csukni, az eljáró és a bejárati ajtó előtt álló rendőr pedig ezt megakadályozta azzal, hogy egyik lábát az ajtó és a küszöb közé tette. A felperes ezzel szemben felülvizsgálati kérelmében is azt állította, hogy a rendőr a lakásába belépett, és ezzel megsértette a Rtv. 17.§ (1) bekezdését és 39.§ (1) bekezdését. Mindkét előírás a magánlakás sérthetetlenségének tiszteletben tartását célozza azzal, hogy a Rtv. 39.§ (1) bekezdés meghatározza azokat az eseteket, amikor a rendőr a magánlakásba bebocsátás és hatósági határozat nélkül is beléphet. E jogszabályi rendelkezéseket értelemszerűen az intézkedést végző rendőrnek akkor kell betartania, ha a magánlakásba belép. Ilyen tényállás megállapítására a perbeli esetben nem került sor, az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a rendőr a felperes lakásába nem lépett be, csak lábbal megakadályozta a bejárati ajtó bezárását.

A fenti következtetést az elsőfokú bíróság úgy vonta le, hogy mérlegelte a rendelkezésre álló nyilatkozatok tartalmát és azt állapította meg, hogy a tényállítások egyezősége fennáll, és a határozati megállapítások bizonyítottak. Ezt az ítéleti megállapítást a felperes tételesen nem cáfolta, ugyanakkor az iratok áttekintése során a Legfelsőbb Bíróság is arra jutott, hogy az intézkedő rendőrök nyilatkozatát (jelentésében foglaltakat) a felperessel az adott időben együtt tartózkodó személyek is megerősítették, hiszen és is azt állította, hogy a[z ajtó előtt álló] rendőr egyik lába volt az ajtó és a küszöb között. Felperesi külön hivatkozás hiányában és a nyilatkozatok e körben meglévő egyezősége alátámasztja az elsőfokú bíróság megállapításait, így mérlegelésének okszerűségét, kizárva az iratellenességet, a logikai ellentmondás fennállását, mely okból a Legfelsőbb Bíróság nem látott indokot a bizonyítékok értékelésének felülmérlegelésre.

Arra is helyesen utalt az elsőfokú bíróság, hogy a jogszerűen eljáró rendőr szükséges és arányos intézkedést tett, amikor megakadályozta az ajtó lábbal történő kitámasztásával annak bezárását. E megállapítás helyt állóságát a Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint az is erősíti, hogy a rendőri intézkedés során tanúsított felperesi hozzáállás miatt nem merülhet fel kétség a tekintetben, hogy indokolt volt attól tartani, hogy a felperes ki akarja vonni magát az intézkedés alól, és az eljáró rendőr a legegyszerűbb és legkisebb korlátozást jelentő módját választotta a felperesi szándék elhárításának.

A fentiekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő a felülvizsgálati kérelemben foglalt indokok alapján, ezért azt a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Legfelsőbb Bíróság a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a felülvizsgálati eljárásban alperes jogi képviselőjével felmerült költségek megfizetésére, melynek összegét a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (3) és (5) bekezdése alapján állapított meg.

A pervesztes felperes a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles az 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése szerinti mértékű felülvizsgálati illeték viselésére.

Budapest, 2011. szeptember 14.

Dr. Kaszainé dr. Mezey Katalin sk. a tanács elnöke,
Kincső sk. előadó bíró, Dr. Kalas Tibor sk. bíró

Dr. Tóth